

KONING EN GRONDWET.

NIEUWS- EN ADVERTENTIEBLAD

VOOR DE GRAAFSCHAP ZUTPHEN.

Dit Blad verschijnt iederen Woensdag morgen. Behalve bij de Uitgevers, worden bestellingen aangenomen door de Agenten de H. H. W. H. STENFERT KROESE, te *Arnhem*, A. TJADEN, te *Deventer*, J. P. v. CAPPELLE, te *Doetinchem*, C. H. WESSER, te *Zevenaar*.

De prijs is per drie maanden, franco per post 85 Cts.; binnen de Stad 70 Cts.

Afzonderlijke nummers 10 Cts.

De prijs der Advertentiën is van een tot vier regels 65 Cts.; voor elken regel meer 15 Cts. behalve 35 Cts. zegelregt voor elke plaatsing.

Advertentiën en ingezonden stukken dienen *uiterlijk* Dingsdagmorgens aan de drukkerij te zijn. In spoedvereischende gevallen gelieve men regstreeks aan den drukker W. BECKING te *Doesborgh*, te adresseren.

Uitgevers: J. SCHOONMAN, te *Zutphen* en W. BECKING, te *Doesborgh*.

BUITENLAND.

OVERZICHT DER POLITIEKE BERICHTEN.

Gelijk meermalen het geval is, houden de onrustbarende geruchten die men te Parijs elkaâr meêdeelde, geen stand. De oorlogsherauten vinden echter ruimschoots schadevergoeding in de verschillende dépêches over de verdere plannen van Pruisen en Oostenrijk, omtrent Denemarken, ja over het begin van uitvoering, reeds aan die plannen gegeven door het bevel om in Jutland voort te rukken en Fredericia te belegeren. Bevestigen zich de berichten, dan zullen Engeland en Frankrijk bezwaarlijk het gestand doen aan hunne verklaringen langer kunnen uitstellen, want dan zal men toch wel met regt kunnen zeggen, dat Denemarkens integriteit bedreigd wordt. Met gespannen verwachting wordt dus naar nieuwe tijdingen uitgezien. Gaat een voorstel van Hannover in den Bondsdag door, dan zal men waarschijnlijk over drie weken ook den Bond Denemarken zien bestrijden.

De *Köln Ztg.* is begonnen te gewagen van het herleven van de heilige alliantie, en dat bericht heeft niet alleen dadelijk den weg door westelijk Europa gemaakt, maar tevens schrik en toorn verwekt, hoe onzeker de mededeelingen ook nog waren omtrent het drievoudig verbond, 't geen men gesloten waande of meende, dat althans weldra aangegaan zou worden. Te Parijs maakte het denkbeeld van dat verbond diepen indruk. Het kon niet missen, zeide men, of daartegenover moest de innige betrekking tusschen Engeland en Frankrijk in 't leven worden geroepen. De groote strijd tusschen de beginselen van dwingelandij en vrijheid, van despotieke en constitutionele begrippen zou worden opgevat. Het herstel van Polen, de voltooiing der Italiaansche eenheid, de bevrijding van Hongarije, de ondersteuning van Denemarken zouden het gevolg zijn van de herstelde vriendschappelijke verhouding der westmagten; de Mexicaansche kroon aan een Oostenrijkschen Aartshertog toe te vertrouwen zou in dezen gedachtenloop vervallen. De dood van den paus zou het sein geven voor het uitbarsten van den grooten kamp dezer eeuw.

En al die vrees vindt hoofdzakelijk zijn grond in den staat van beleg, in Gallicie afgekondigd, een maatregel,

dien men thans wel niet verwacht had, die Rusland bij den aanvang van den lente-veldtocht in Polen zeer te stade komt, die zelfs eene toenadering tusschen Petersburg en Weenen zal kunnen in 't leven, maar die nog niet de heilige alliantie zal herboren doen worden. Men heeft zich allerwaarschijnlijkst over eene hersenschim verontrust.

Niets kan echter met zekerheid meer voorspeld worden, nu het geschut eenmaal zich doet hooren. Uit het antwoord van koning *Christiaan* aan den kriegsraad, ziet men, dat van Denemarken geen inwilliging nog te wachten is. Pruisen door zijne geforceerde werkeloosheid voor Duppel verstoord, zou weder plan koesteren in Jutland te rukken. Oostenrijk heeft het daarvan tot dusverre weêrhouden.

Te midden van het jammerlijk en bloedig komediespel, dat door Oostenrijk en Pruisen in Denemarken gespeeld wordt, den voortdurenden krijg in 't rampzalig Polen, den verwoeden broederoorlog die in N.-Amerika wordt gevoerd, — is het aangenaam te kunnen wijzen op gebeurtenissen, die in de 19 eeuw onder de meest gewigtige voor de zaak der menschheid zullen worden aangeteekend. Maandag was het de algemeene emancipatie, door den president *Lincoln* in de Unie af te kondigen, gister de emancipatie der lijfeigenen, door keizer *Alexander* even als in Rusland ook op Polen toegepast.

Het belangrijk besluit daartoe is Zondag in de kerken en op de openbare pleinen te Warschau afgekondigd. Tevens worden gemeentelijke instellingen vastgesteld, die ter ontwikkeling des volks, tot welvaart des lands moeten leiden; aan de landeigenaars wordt schadevergoeding toegekend voor de gronden, die aan de boeren in eigendom worden verleend. 't Geheel dezer maatregelen zal czaar *Alexander* tot eeuwige eer verstrekken. Moge de spoedige bevrediging van Polen er mede gepaard gaan, en mogen zodoende de bedoelingen des keizers weldra de gewenschte verwezenlijking erlangen.

Een Deensch soldaat van het 1e reg. schrijft omtrent het gevecht bij Oversee nog het volgende:

„Vrijdag avond ten negen ure bevond ik mij te midden mijner kameraden. Wij wenschten elkaâr geluk dat we heelhuids uit de bij dag geleverde gevechten waren gekomen, en rookten rustig onze pijpen, pratende over het

gevecht bij Bustrup. Plotseling riep een sergeant: „In de gelederen.” In een oogenblik waren wij overeind. Onze compagnie telde 4 officieren, 10 sergeanten, 16 korporaals en 181 manschappen. Onze dappere kolonel *Beck* kwam te paard voor het front van het regiment en zei: „Kinderen, gij zult hard werk hebben, maar ik weet dat ik op u kan rekenen! — Links in de flank, voorwaarts! marsch!” Ik sprak niet. Ik verwachtte vreeselijke tooneelen. De verbeelding bleef echter nog beneden de werkelijkheid. Hoe is die nacht doorgebracht? De herinnering blijft mij bij als een vreeselijk schrikbeeld. In drie etmalen had ik geen vier uren geslapen; ik volgde de compagnie werktuigelijk. Ik herinner mij flauw een afgezonderde woning waar ik een kop bijna bevroren melk heb gedronken, terwijl alles in den nacht mij voorbijtrok als een spokenprocessie. Ten 8 ure 's morgens kwamen wij in een dorpje; eene oude vrouw gaf mij een kop koffij of liever cichorei, die mij het smakelijkst onthaal scheen. Ik at een stuk steenharde beschuit en een rantsoen half bevroren varkensvleesch. Dit maal hergaf mij mijne krachten. Na een halt van een uur ging men weer voorwaarts. De weg was versperd door omgeworpen wagens en kanonnen met gebroken affuiten. Een regiment dragonders reed ons voorbij, het veld over, daar de paarden op den glad-den weg uitgleden. Ten twaalf ure werd weer halt gehouden. Mijne compagnie was niet ver van de stad, toen mijn sergeant mij vroeg, of ik de Oostenrijkers hoorde. Men hoorde op eenigen afstand het rollen der stukken en het paardengetrappel. „Halt, werd geroepen. De koppelwagen in galop! Zoo de paarden ze niet kunnen trekken snijdt de riemen los en voorwaarts!” Men gehoorzaamde. Het vijandelijke geschut naderde meer en meer. Het rommelde als de donder. Het 9 en 11 reg. gingen ons voorbij onder hoerahgeroep. De geheele afdeeling richtte zich naar het Noorden, wij bleven alleen. „Kameraden,” sprak toen kolonel *Beck*, „de generaal rekent op u. Zoo wij het hier drie uren kunnen volhouden, redden wij het overige van het leger. Schiet niet dan als de vijand vlak voor u is, en dan met de bajonnet er op los!” — „Reken op ons kolonel, wij zullen onzen plicht doen.” — „Kinderen, ik ken u wel.” Wij posteerden ons op een klein heuvelvlak dat den weg bestreek. De Duitschers kwamen. Een reg. kavalerie en eene batterij artillerie kwamen in galop op ons af. Bom daar ging een kogel tusschen mij en mijn nevenman door; hij kaatste op twintig passen achter ons terug, een smartkreet bewees dat hij niet gemist had. Een half uur later stelden wij ons in carré. De Oostenrijksche dragonders chargeerden ons met pistool en sabel in de hand. „Staat pal! mikt goed! vuur!” Eene vuurlinie omgaf nu het carré waarop de kavallerie afstuitte terwijl onze bajonnetten in hunne gelederen verwoestingen aanrigtten. Die strijd duurde twee uren. Onze gelederen begonnen te dunnen. De vijand vermoeid zijnde, liet ons een oogenblik rusten. Achter mij klaagde eene zachte stem: „Vaarwel, mijn arme Marie, vaartwel, mijn lieve kinderen!” — „Was een braaf kameraad, een onzer burens van Röskilde. Hij ontving elken dag een brief en antwoordde dagelijks; ik vatte zijne hand en zeide: „God verlaat nooit weduwe en wees.” „Heb dank,” sprak hij, en hij laadde zijn geweer weder. Ik kan met genoegen melden, dat die brave man nog in leven is. De avond begon te vallen. 's Vrijands charges namen toe. Hij brak door een onzer compagnieën; dat was een verschrikkelijk oogenblik; de sabels krasten tegen de bajonnetten en men vocht man tegen man. Ons carré bleef vaststaan als een rots, niettegenstaande wij ruim twintig charges verduren moesten. Ik had geen patronen meer en zocht er in de tassen mijner gesneuvelde makkers. Eindelijk was het nacht, de sneeuwval werd

sterker; wij trokken langzaam terug. Wij gingen door bosschen en dorpen, en van tijd tot tijd deden wij een offensieven terugval op de Duitsche dragonders. Tusschen 8 en 9 uur kwamen wij te Flensburg. Wij rustten er twee uren; een stoomboot kwam ons halen om ons naar Sonderburg te brengen. Ons dapper regiment was deerlijk geslonken, aan mijne compagnie ontbraken ruim 50 man. Maar velen onzer kameraden zijn Goddank teruggekomen. Een kolonel kwam ons te gemoet en begroette ons aldus: „God zegen u! dappere soldaten van het 1 regiment!” Toen wij voorbij het front der divisien trokken riepen zij: „hoerah!” de vaandels bogen voor ons.

Men schrijft uit Weenen dat de berigten van daar aan een onzer bladen gezonden, omtrent vijandige plannen tegen Italie allen grond missen. „Alleen om des roems wille,” luidt dit schrijven verder, „voert Oostenrijk geen oorlog, en het is een waar woord dat de keizer bij de sluiting van den rijksraad sprak: „Het ligt in Oostenrijks bestemming, krachtig te zijn tegen elken mogelijken aanval, maar eene vreedzame taal in den raad der volken te voeren.” Juist om een oorlog in Italie en Frankrijks inmenging daarin te vermijden, heeft Oostenrijk zijn deel in den krijg met Denemarken niet zoo ver gesteld als in Duitschland gewenscht werd, en heeft het inderdaad nu geen plan, aanvallenderwijze tegen Italie te handelen. Het gretig verlangen van Italie naar Venetie, dat sedert eenige maanden zich weder levendig heeft geuit, en de uitgebreide toerusting door de Italiaansche regering bevolen, hebben ook Oostenrijk er toe gebragt, zich in beteren staat van verdediging te stellen; het gaat echter niet aan, de plannen, die men aan gene zijde der Mincio koestert, plotseling aan Oostenrijk te willen toedichten. Met uitzondering der 14 grensregimenten, een reservetroep die slechts in den oorlog wordt uitgeroepen, heeft Oostenrijk slechts 80 inf. regimenten en daarvan zijn, volgens de *Italia*, 42 in de Italiaansche bezittingen. Telt men de troepen bijeen, die de Italiaansche bladen sedert langer dan jaar en dag naar Venetie laten marcheren, dan krijgt men een cijfer van 800.000 man. Nu roept men dat er 160.000 man zijn, hetgeen de ware sterkte nog veel te boven gaat. Maar al ware zulk een leger in Venetie bijeen, zoo ware dat op verre na nog niet voldoende om offensief te handelen. De helft zou moeten dienen tot het bezetten der vestingen, het bewaken der kusten en als reserve, en met 80.000 man is Italie niet te veroveren. Daar bovendien Frankrijk bij zoodanigen door Oostenrijk ondernomen aanvallenden oorlog geen bloot toeschouwer zou blijven, zou Oostenrijk 3 à 400.000 man in het veld moeten hebben. Ieder nu, die met overleg en bedaard den toestand nagaat, zal zich gereedelijk overtuigen, dat Oostenrijk slechts op de verdediging van zijn gebied bedacht is. Er schijnt een *mot d'ordre* te zijn uitgegaan, dat Italie moet worden voorgesteld, bedreigd door Oostenrijk, en Frankrijk door eene coalitie. Als beide staten zelven slechts rustig blijven zal waarlijk niemand ze aanvallen.”

Uit Triëst wordt in gelijken geest geschreven, en daarbij gemeld, en door de mededeeling eener proclamatie der Venetiaansche actiepartij gestaafd, dat de voorzorg maatregelen die de regering neemt, geenszins overbodig zijn, want dat men druk bezig is om eene gemeenschappelijke beweging in Venetie, Hongarije en Gallicie uit te lokken.

Uit Rome meldt men van den 2 Maart. Gisteren was er eene vechtpartij tusschen pauselijke en Fransche militairen, waarbij vele gekwetsten vielen. De heer *Montebello* heeft last gegeven, de naburige pauselijke kazerne met posten te omzetten. De Fransche en de pauselijke autoriteiten hebben beiden patrouilles georganiseerd en maatregelen verordend tot behoud der orde. Rusland vorderde

des pausen afkeuring van de Poolsche beweging; doch de paus heeft geweigerd.

Te Rome wordt *Antonelli* door de klerikalen als liberaal verketterd. Hij heeft althans zelf gezegd: „Men doet alles om mij met den paus in onmin te brengen; men stelt mij zelfs voor als een revolutionnair.”

Uit Nieuw-York meldt men, dat de veldtocht weder een aanvang neemt; generaal *Sherman* heeft Vicksburg verlaten en heeft Jackson bezet; dat vereenigingspunt der spoorwegen is van gewigt, en zal tot basis van verdere bewegingen strekken. Valt nu ook *Mobile* in de handen der Noordelijken, waartoe troepen en schepen uit N.-Orleans zijn vertrokken, dan zou het Noorden 2 belangrijke strategische punten bezitten. *Grant* trekt inmiddels tegen *Dalton* op. Het Potomac-leger zal onder *Meade* welligt niet bepaald aanvallend optreden, omdat *Lees* stelling te zeer versterkt is, maar hij moet toch *Longstreet* bemoeielijken, die in Oost-Tennessee de Zuidelijke strijdmagt beveelt en Knoxville bedreigt. — Er zijn er die beweren, dat de Noordelijken hunne strijdkrachten te veel verdeelen, en dat men meer geconcentreerd moest ageren tegen *Johnson* bij Chattanooga en *Lee* aan den Rapidan. De nieuwe veldtocht zal in allen geval de steeds inkrimpende magt der Zuidelijken veel werks geven; velen denken zelfs, dat het de laatste veldtocht zal kunnen zijn.

Volgens de allerlaatste berigten moeten de Noordelijken in de jongste dagen op twee verschillende plaatsen geslagen zijn.

BINNENLAND EN GEMENGDE BERICHTEN.

ZEVENAAR, 7 Maart. In plaats van den heer *Umbgrove*, die zijn ontslag als ontvanger der registratie en domeinen alhier aangevraagd en verkregen heeft, is als zoodanig benoemd de heer *F. H. Kok*, thans surnumerair te Terborg.

De eersten Maart kwam de eerste steenkolentrein van Gelria afkomstig, feestelijk alhier aan. Met vlaggen en groen versierd, naderde hij de Nederlandsche grenzen en stoomde die voor het eerst vrij en onbelast over. Ging het elders zoo als hier, dan werd de kleine voorraad als voor elken dag afgemeten om den 1 Maart daarmede te bereiken. En geen wonder! Wat viel er toch in onzen tijd voor, dat zulk een heilzamen invloed moet en zal uitoefenen dan de afschaffing van de belasting op de brandstoffen, waaronder alle standen gebukt gingen. Eene eerste vracht zagen wij daarvan aan den eersten trein, die met een 12tal dubbele waggons aankwam, terwijl in deze stad op dien eenen dag, door een persoon plus minus 260 mud steenkolen werden afgeleverd. Het jaar 1863 zag 126,200,332 centenaars steenkolen vervoeren en hoe hoog zal dit getal nu stijgen met ieder jaar?

Te Elten is in de vorige week een locomotief gedérailleerd. De conducteur, zijne papieren te Emmerich hebbende laten liggen, was met den locomotief teruggestoomd, om ze te halen en zonder welke de trein niet uitgeklaard kon worden. Op de terugreis bevond zich een karretje met rails beladen op den weg. De wegwerkers, het machien ziende naderen, namen de vlugt; de machinist en stoker ziende, dat het onklaar was op den weg, en dus eene botsing voorziende, sprongen ook in tijds van den locomotief af. De schok was zoo hevig dat het machien derailleerde en met zijne verbazende kracht in den grond woelde, waaruit men het zoo spoedig mogelijk en met aanwending van alle middelen en krachten heeft trachten te ligten. Gelukkig zijn er geene ongelukken te betreuren.

De Minister van Binnenl. Zaken heeft ter kennis van de belanghebbenden gebracht, dat tot opleiding en oefening van telegrafisten voor de dienst van den Rijkstelegraaf, na vergelijkend onderzoek, een aantal van hoogstens twintig leerlingen zal worden toegelaten, om op nader aan te wijzen plaatsen onderrigt te ontvangen.

De algemeene sympathie van Nederland voor de zaak van Denemarken is niet twijfelachtig, voor wien zich eenigszins onder ons volk beweegt. Des te ernstiger zou de beschuldiging mogen heeten, die door het *Dagbl. van Z. Holl.* thans der regering wordt voorgeworpen, de be-

schuldiging dat, door onhandigheid van onzen afgevaardigde bij den Bond, die zich in deze op het gemis van instructien durfde beroepen, de tegenwoordige oorlog tegen Denemarken zoo niet in 't leven geroepen, ten minste verhaast zou wezen. Het *Dagblad* schrijft:

„Hebben wij niet ten voorleden jare, even dwaas als onvoorzigtig, ons in de bondsvergadering van Denemarken afgescheiden en gestemd voor de interventie in Hessen-Kassel, den voorlooper der tegenwoordige zoogenaamde executie in Holstein? Ja, hebben wij niet meer gedaan; hebben wij niet, door onze houding, deze laatste executie toegelaten, terwijl wij die hadden kunnen beletten, en daardoor zoo veel bloedvergieten welligt kunnen voorkomen?

„Immers op den 7 Dec. 1863 werd te Frankfort tot de executie tegen Denemarken besloten, met de meerderheid van slechts ééne stem. Welke was toen de houding van onzen gezant, den heer *von Scherff*? Hij hield zich buiten stemming, als zijnde niet van instructien voorzien. Dat was blijkbaar eene uitvlugt, want de zaak was lang genoeg bekend en zelfs gedurig uitgesteld. Dat de heer *von Scherff* niet dringend en herhaaldelijk om instructien zou hebben gevraagd, is moeilijk te onderstellen; maar men gaf ze hem niet, hetzij omdat men hier tot geen besluit kon komen, hetzij, wat waarschijnlijker is, omdat men zich niet tegen Denemarken wilde verklaren, maar toch tevens Pruisen niet wilde indisponeren. Deze of onbekwame of lafhartige houding van onze regering, in eene zaak, waar ons eigen belang sterk in betrokken is, terwijl zij niet geschroomd had zich in de Poolsche zaak, waar wij niets mede te maken hebben, tegen Rusland te verklaren, is op zich zelf reeds moeilijk te verdedigen. Maar nu de gevolgen van onze handelwijze? Zoo als gezegd is, werd het besluit tot interventie in Holstein genomen met de meerderheid van slechts ééne stem. Had de heer *von Scherff*, in plaats van zich te onthouden op grond van een jammerlijk voorwendsel, ruitelijk tegen de executie gestemd, zoo als ons belang met het oog op Limburg het voorschreef, dan hadden de stemmen gestaakt en zou het voorstel niet zijn aangenomen.

„De tegenwoordige oorlog is dus een gevolg van onze flauwe of onbekwame houding; want al is het ook waar, dat verschillende Duitsche staten tegen het voorstel stemden, niet omdat zij tegen de executie waren, maar om andere redenen, zoo kan het toch niet worden tegengesproken, dat, indien Luxemburg en Limburg welke, zooals men weet, te zamen ééne stem uitbrengen, in de bondsvergadering van 7 Dec. zich tegen het voorstel hadden verklaard, daaraan geen gevolg had kunnen worden gegeven waardoor in elk geval tijd, en dus veel, zou zijn gewonnen.”

Gaarne zullen wij op eenigerlei wijze vernemen, dat deze aantijging niet gegrond is; ze zou anders luide tegen het ministerie getuigen, en bij de natie zeker algemeene teleurstelling wekken.

Onlangs ontdekten eenige knapen, terwijl zij achter een der voornaamste openbare gebouwen te Amsterdam speelden, een lossen steen, die tot tijdelijke afsluiting van een rook- of verwarmingskanaal diende, en zagen door de reten iets blinkends. Zij namen daarop dien lossen steen weg en vonden daarachter eene splinternieuwe porte-monnaie, waarin f 25 aan rijksdaalders en een, waarin f 50 aan rijksdaalders. De jongens besloten de zaak aan den vader van een hunner te gaan vertellen en hem de porte-monnaies te brengen. De vader gaf dadelijk aan de politie kennis van het gebeurde, en deponeerde het gevonden geld. Van wege de politie zou alsnu de plek worden gesurveilleerd. Een der jongens ging echter nog eens zien of er ook nog meer verborgen was, en vond een pak brochures, aan een boekhandelaar aldaar geadresseerd. Bij dezen werd ontdekt wie de afzender was, bij wien thans door verdere nasporing de geheele toedragt van zaken bleek. Twee loopjongens uit dien winkel hadden hunnen patroon, terwijl hij aan tafel zat, een bankbiljet van f 100 uit het kantoor ontstolen, dit onmiddellijk gewisseld, porte-monnaies gekocht en daarin de ontvangen rijksdaalders geborgen.

ADVERTENTIE.

De Notaris Mr. PENNINK te *Zelhem*, zal op Vrijdag den 11 Maart voormiddags 11 uur, ten huize van T. SEMMELINK op de *Holtkamp* bij *Doetinchem*, publiek bij toeslag verkoopen:

De zeer gunstig bij het landgoed *de Kruisberg* in het Ambt-*Doetinchem* gelegen DAGHUURDERS-GELEGENHEID, genaamd *het Jonkerslag* of *het*

Loo, bestaande uit Huis, Schuur, Tuin en Bouwland 1.04.40 br. en 1.49.60 br. Weiland, te zamen 2 bund. 54 roeden.

Bij de inzate met de verhoogingen gebragt op f 1700.

Alles te aanvaarden 22 Februarij 1865.

Informatiën geeft voornoemde Notaris, ten wiens kantore tot op den toeslag verhoogingen worden aangenomen.

De Notaris PASTEUR te Doetinchem, zal op Donderdag 10 Maart 1864 e. k., voormiddags 10 uren, op de Bouwplaats *Beks Huitink*, aan den grindweg naar *Varsseveld*, in het *Westendorp* publiek verkoopen:

De Complete VOORTVARING en INBOEDEL bestaande in: 1 Zesjarig RUIN PAARD geschikt voor alle voerwerk en mak in alle tuigen, 3 MELKKOEIJEN, 4 MALEN, 2 VETTE VAR-KENS, 1 beste GEIT, 1 WAGEN, 1 LANGE KAR en STORTKAR, PLOEG, EEGDEN, HOOI en STROO, MELKGEREEDSCHAP, voorts STOELEN, TAFELS, KISTEN en KASTEN, voorts 25 stuks beste SCHAPEN, enz.

Alles 2 uren te voren te zien.

VERKOOP VAN BOOMEN EN

VERPACHTING.

De Notaris VAN TRICHT zal op maandag den 14 Maart 1864 om 11 ure, ten huize van GRS. STAPELBROEK te *Baak*, voor den HoogWelGeb. Heer A. A. W. Baron VAN DER HEIJDEN VAN BAAK, verkoopen:

30 perceelen EIKEN-, YPEN- en ESSENBOOMEN, geschikt voor Timmerhout, Palen, enz., 1 perceel zware PEPPELS, 3 perceelen zware BEUKEN, 1 perceel KERSSSENBOOMEN en 2 zware Ypen, alles staande bij het huis van Smid ZWEERS te *Baak*.

VERPACHTEN voor 2 JAREN:

De kleine HEISTERWEERD in den *Bakerweerd*.

Door ziekte van den eigenaar, zal ten huize van den Kastelein W. P. LENSEN te 's *Heerenberg*, op Vrijdag den 11den Maart 1864, voormiddags 11 ure, publiek worden verkocht:

Een aanzienlijke voorraad EAU DE COLOGNE in flesschen, kisjes en op fust, eene partij AETHERISCHE OLIËN en datgene wat tot een Eau de Cologne fabriek behoort.

Alles inmiddels met aanwijzing en calandisie UIT DE HAND TE KOOP, zijnde de eigenaar ook niet ongenegen, het geheim tegen eene voldoende som over te doen.

Informatiën verkrijgbaar op *franco* aanvraag bij W. P. LENSEN voormeld.

MARKTBERIGTEN.

ARNHEM, den 4 Maart 1864.

N. Tarwe f 7.70 à 10.00. Rogge f 6.00 à 6.45. Boekweit f 6.80 à 7.25. Garst f 4.60 à 5.00. Z. Haver f 4.00 à 4.50. L. Haver f 3.00 à 3.80. Witte Boonen f 0.00. Duivenb. 7.50. Gr. Erwtten f 9.00 à 00.00. Wikken f 7.00. Paardeb. 0.00. Geele Erwtten f 7.50 à 0.00. Graauwe Erwtten f 6.60 à 0.00. Aardappelen f 1.80 à 2.00. Boter 100 à 126 Centen het N.Pond.

DOESBORGH, den 5 Maart 1864.

N. Tarwe f 7.75 à 8.75. Rogge f 5.80 à 6.20. Boekweit f 6.25 à 7.00. Garst f 4.00 à 5.00. Haver f 3.10 à 3.60. N. Aardappelen f 1.60 à 1.80. Boter 112 à 120 centen het Ned. Pond.

AMSTERDAM, den 7 Maart 1864.

2½	Ct. Nederl.	.	.	.	.	63
4	"	"	"	"	"	98½
2½	"	Spanje	.	.	.	45½
3	"	"	binnenl.	.	.	49½
5	"	Portugal 1856/1862	.	.	.	46½
5	"	Russen 1828/29	.	.	.	100½
5	"	"	Stiegl. 6e Serie	.	.	85½
5	"	Oostenrijk Metall.	.	.	.	55½
5	"	"	National	.	.	61½
5	"	Amsterd.	.	.	.	80½

Koers van het Geld: Beleening, Prolongatie 4, Disconto 5 pCt.

Prijzen der Coupons: Metall. / 23.62; Dito Nat. / 28.20; Diverse Engelsche per L / 11.75; 3 pCt. Eng. Russ. L / 11.75; Fransche f 55½; Belg. f 55½; Pruis. f 34½; Hamb. Russen f 31½; Russen in Z.R. f 32½; Papieren R. / —; Poolsche in Fl. f 26; Napelsche f —; Spaansche f —; Amerikaansche Dollars / —.

GRONINGEN, den 4 Maart 1864.

70 P. Jarige Tarwe f 6.90 à / 7.20. 70 P. Nieuwe dito f 6.45 a / 6.70. 74 P. Dito dito f 7.30 à / 7.60. 70 P. Dito witte f 6.70 à / 7.00. 66 P. Nieuwe Rogge f 5.05. 70 P. Dito f 5.65. 68 P. Buitenlands f 5.70. 62 P. N. Grijsche Boekweit f 5.60. 65 P. Dito f 6.20. 62 P. N. Zw. Z. dito f 5.50. 66 P. Dito f 6.30. 50 P. N. Winter Garst f 3.30. 56 P. Dito f 4.20. 60 P. N. Knobbe Garst / 4.80. 44 P. N. Dikke Haver f 2.90 à / 2.95. 50 P. Dito f 3.50 à / 3.55. 36 P. Witte Voer Haver f 2.30. 40 P. Dito f 2.65 à / 2.70. 38 P. Zw. Voer f 2.30. 44 P. Dito f 2.85. Paardeboonen f 4.75 à f 5.50. Gort (grove) f 7.00 à / 7.25. Dito (puik) f 7.30. à / 7.90. Dito (parel) per 100 N. P. f 9.50 à / 13.00. Koolzaad f 11.00 à / 12.50. Geel Mosterzaad f 9.00 à / 11.00. Raapolie f 37.50. Lijnolie f 36.00. Raapkoeken 1040 stuks f 70.00. Lijnkoeken 104 stuks f 11.00 à 12.00.

ZUTPHEN, den 3 Maart 1864.

N. Tarwe f 8.00 à 8.75. Rogge f 6.00 à 6.40. Boekweit f 6.00 à 6.50. Garst f 4.00 à 5.00. Haver f 3.00 à 4.00. Boter f 23.00 à 25.25. Aardappelen f 1.70 à 2.00.

DEVENTER, den 4 Maart 1864.

Tarwe f 8.00 à 8.50. Rogge f 6.00 à 6.40. Boekweit f 6.00 à 7.00. Garst f 4.50 à 5.25. Haver f 3.00 à 3.75. Boter 1e soort f 24.00 à 26.50. 2e soort f 21.00.

DOETINCHEM, den 3 Maart 1864.

N. Tarwe f 0.00 à 0.00. Rogge f 5.80 à 6.00. Boekweit f 6.30 à 6.50. Aardappelen f 1.30 à 1.50. Boter 108 à 112 Centen het Ned. Pond.

VERTREK DER STOOMBOTEN.

RIJN & IJSSEL STOOMBOT-MAATSCHAPPIJ.

Van Doesborgh naar Arnhem, Zondags, Dingsdags, Donderdags, des nademiddags circa 3 uur.

Van Doesborgh naar Zutphen, Deventer, Zwolle, Kampen, Maandags Woensdags & Zaturdags, des voormiddags circa 11 uur.

DEVENTER STOOMBOT-MAATSCHAPPIJ.

Van Doesborgh naar Arnhem & Rotterdam, Woensdags & Zaturdags des voormiddags circa 10 uur.

Van Doesborgh naar Zutphen & Deventer, Donderdags & Zondags des voormiddags circa 10 uur.

VERTREK DER BEURTSCHEPEN.

DE SCHROEF-STOOMBOT »VICE-ADMIRAAL TENGBERGEN», van H. Kersken, vaart van Doesborgh naar Amsterdam wekelijks iederen Zaturdag morgen en van Amsterdam wekelijks iederen Woensdag morgen. Goederen dienen des avonds te voren te zijn bezorgd.

Van DOESBORGH:

Naar Rotterdam den 16 Maart. Naar Zutphen & Deventer den 11 Maart. Naar Nijmegen den 12 Maart.

Informatiën bij J. H. RUTGERS.

Gedrukt bij W. BECKING, te Doesborgh.